निश्चृत्य प्रायच्छद्यजमाने पुरोहिते. देशाद्देशात्समोळ्हानां सर्वासामाढ्यदुहितृणां; दशाददात्सहस्राण्यात्रेयो निष्ककंठ्यः. दशनागसहस्राणि दत्वात्रेयो वचत्नुके; श्रांतः पारिकुटान्प्रैप्सद्दानेनांगस्य ब्राम्हणः. शतं तुभ्यं शतं तुभ्यमिति स्मैव प्रताम्यति; सहस्रं तुभ्यमित्युक्त्वा प्राणान्स्म प्रतिपद्यत इति ॥ २२ ॥

एतेन ह वा ऐंद्रेण महाभिषेकेण दीर्घतमामामतेयो भरतं दौष्यंतिमभिषिषेच. तस्मादु भरतो दौष्यंतिः समंतं सर्वतः पृथिवीं जयन्परीयायाश्वैरुच मेध्यैरिजे तदप्येते श्लोका अभिगीताः हिरण्येन परीवृतान्कृष्णान् शुक्लदतो मृगान्; मष्णारे भरतो ददाच्छतं बद्धानि सप्तच. भरतस्यैष दौष्यंतेरग्निः साचिगुणे चितः; यस्मिन्त्सहस्रं ब्राम्हणा बद्धशो गावि भेजिरे. अष्टासप्ततिं भरतो दौष्यंतिर्यमुनामनु; गंगायां वृत्रघ्ने बध्नात्पंचपंचाशतं हयान्. त्रयस्त्रिंशच्छतं राजाऽश्वान् बध्वाय मेध्यान्; दौष्यंतिरत्यगाद्राज्ञो मायां मायावत्तरः. महा कर्म भरतस्य न पूर्वे नापरे जनाः; दिवं मर्त्य इव हस्ताभ्यां नोदापुः पंच मानवा इत्येतं ह वा ऐंद्रं महाभिषेकं बृहदुक्थ ऋषिर्दुर्मुखाय पांचालाय प्रोवाच. तस्मादु दुर्मुखः पांचालोऽराजा सन्विद्यया समंतं सर्वतः पृथिवीं जयन्परीयायैतं ह वा ऐंद्रं महाभिषेकं वासिष्ठः सात्यहव्योऽत्यरातये जानंतपये प्रोवाच. तस्माद्दत्यरातिर्जानंतपिरराजा सन्विद्यया समंतं सर्वतः पृथिवीं जयन्परीयाय. स होवाच वासिष्ठः सात्यहव्यो जैषीर्वै समंतं सर्वतः पृथिवीं महन्मा गमयेति स होवाचात्यरातिर्जानंतपिर्यदा ब्राम्हणोत्तरकुरून् जयेयमथ त्वमु हैव पृथिव्यै राजा स्याः सेनापतिरेव ते ऽहं स्यामिति स होवाच वासिष्ठः सात्यहव्यो देवक्षेत्रं वै तन्न वैतन्मर्त्यो जेतुमर्हत्यद्रुक्षो वै म आ ऽतः इदं दद इति ततो हात्य